

Mandag den 6. maj 1957, kl. 22:30...

Fyren var ikke alfons, men tjenestemand, ja, strømmer... Inspektør GRÉGOIRE fra kommissær FAROUX's afdeling i Palais de Justice.

Hvad bringer Dem hid? På sporet af nye rævekager?

Jeg venter på min sekretær... Hun har været nede og sole sig ved Rivieraen.

Hun har da valgt den rette årstid af feriere på.

Tja... De er her måske selv for at slå kloen i en misdæder...? Eller en minister?

Næ, bare min kone og min niece.

Aha?

LYNTOGET MISTRAL FRA NICE, CANNES, TOULON, MARSEILLE, AVIGNON, VALENCE, LYON-PERRACHE OG DIJON ANKOMMER NU I SPOR G.

Jeg kunne bedre lide damplokomotiverne.

Først i den sidste strøm af passagerer fandt GRÉGOIRE sin kone og niece. Et bevægende syn... helf ærligt. Men jeg blev snydt, Hélène var ikke med.

Strømeren vendte næsen hjemad, mens jeg ventede et øjeblik mere. Men Héléne var efter alt at domme kommet for sent til sit tog...

...så jeg stod pludselig så sur som en lageagurk og betragtede menneskeheden ovenfra, mens jeg sagde til mig selv, at vi alle led samme skæbne og måtte krabbe rundt på jordens overflade i vor elendighed, og at folkenes selvbestemmelsesret ikke ligefrem stod på dagsordenen...

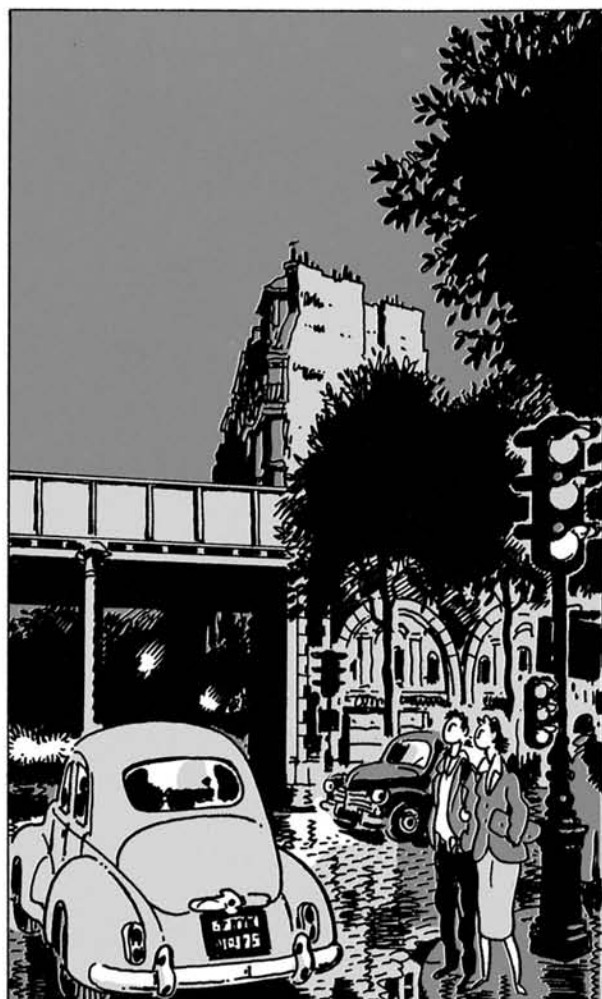

Jeg gik hen og kylede et enkelt glas indenbords, mens jeg ventede på det næste tog sydfra.

En time senere trådte jeg atter ud af stationen, meget skuffet.

Det er garanteret noget med en muskuløs, bronzebrun og snoflum strandløve... Hvad skal vi vædde?

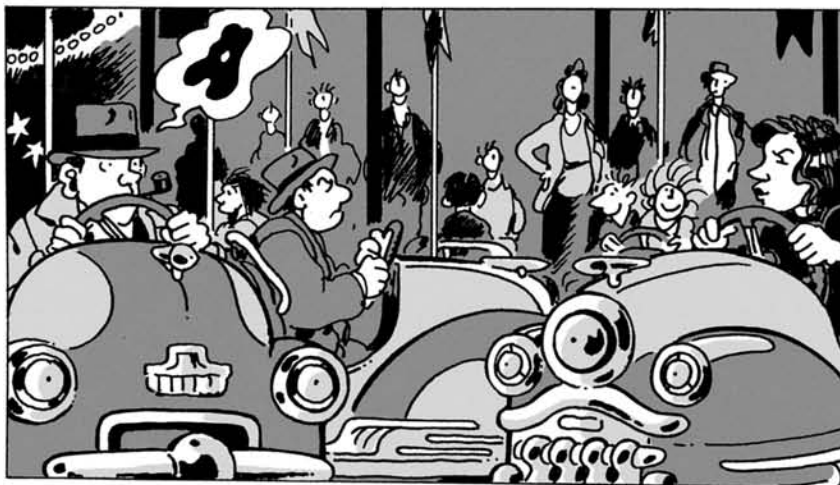

Hélène havde brændt mig af. Jeg var alene i verden, så jeg drev i land, hvor alverdens ensomme driver i land... i et gaderivoli.

Jeg havde ikke noget bestemt for, og brunetten med candyfloss'en vakte min nysgerrighed...

Jeg ville gerne ind og se et vaskeægte abemenneske fra JAVA, men det vakte ikke brunnettens nysgerrighed. Hun vakte til gengæld en stadig voldsommere interesse i mig.

